RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE

nr. 11.141 van 11 maart 2015
in de zaak A. 215.045/XIV-36.238

In zake : XXXXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Marc Bellemans
kantoor houdend te 1080 Sint-Jans-Molenbeek
Sonatinestraat 94
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

---

Het cassatieberoep, ingesteld op 16 februari 2015, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 136.173 van 14 januari 2015 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 19 februari 2015 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

1. Het onderscheid tussen een verzoek om een eerste toelating en de weigering van een voortgezet verblijf is een onderscheid dat door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens zelf wordt gemaakt bij de toetsing aan artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 juni 1950 (hierna: het EVRM). Door eveneens dit onderscheid te maken, dat door verzoeker niet als dusdanig wordt betwist doch slechts als "kunstmatig" wordt beschouwd, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen artikel 8 van het EVRM dus niet geschonden. Het eerste middel is kennelijk ongegrond.

2. Verzoeker stelt slechts dat hij sinds zijn driejarige leeftijd ononderbroken in België verblijft, geen ander land kent dan België en nergens anders heen kan. Enkel met die beweringen, die overigens in strijd zijn met de feitelijke vaststellingen in het bestreden arrest, maakt verzoeker geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk. Het tweede middel is kennelijk ongegrond.

3. Uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat wat betreft de voorgehouden schending van artikel 8 van het EVRM, verzoeker slechts heeft aangevoerd dat teruggestuurd worden naar zijn land van oorsprong "met zijn achtergrond […] een groot drama [zou] betekenen", dat het "onaanvaardbaar is dat zijn 3-jarig zoontje [G.] op die wijze al evenzeer een straf ondergaat" en dat "ook voor de moeder van G […] een verwijdering van het grondgebied van verzoeker een groot drama [zal] vormen".

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen besluit in het bestreden arrest op omstandig gemotiveerde wijze, en daarbij antwoordend op het middel dat verzoeker in die zin heeft ontwikkeld, dat de staatssecretaris terecht stelt dat verzoeker in gebreke blijft aan te tonen dat hij zijn gezinsleven niet elders zou kunnen leiden en dat hij niet aantoont dat hij zich niet zou kunnen laten vergezellen door partner en kind. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft de familiale situatie van verzoeker in zijn beoordeling betrokken, zoals verzoeker deze had uiteengezet in zijn verzoekschrift tot nietigverklaring. In de mate dat verzoeker in het verzoekschrift tot cassatie andere feitelijke gegevens aanvoert dan voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, met name dat zijn Belgische partner nog een kind van Belgische nationaliteit heeft, betreft het een nieuw middel dat niet voor het eerst in de graad van administratieve cassatie mag worden aangevoerd.

Voor het overige vraagt verzoeker in wezen dat de Raad van State zijn beoordeling van de aangevoerde feiten in de plaats van de beoordeling door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt. Zijn uiteenzetting raakt aldus de grond van de zaak terwijl de Raad van State als administratieve cassatierechter niet bevoegd is om in de beoordeling van de feiten te treden. Het derde middel is, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 200 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op elf maart tweeduizend vijftien, door:

Carlo Adams,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,	griffier.

De griffier **De voorzitter**

Joris Casneuf **Carlo Adams**